



Stichting Kinderen van de Zon

Nieuwsbrief december 2023

Land van Ravensteinstraat 31
5402 EH Uden
tel. 06 4441 0007

e-mail: stichting@kinderenvandezon.org
www.kinderenvandezon.org

Geachte lezer, beste donateur,

Het jaar loopt weer ten einde! Een mooi moment voor een terugblik op al het moois dat we het afgelopen jaar hebben kunnen realiseren. Dankzij jullie steun hebben we weer veel kinderen onderwijs kunnen bieden. Een hoogtepunt in Ayacucho was dit jaar beslist het afstuderen van onze koksleerlingen. Maar zeker ook het feit dat alle leerlingen een betaalde baan hebben gevonden.

Ook in Arequipa hebben we mooie resultaten bereikt. Flor geeft met hart en ziel workshops aan de kinderen van Hogar de Cristo, Restaurando Esperanza en Nuestro Hogar. Dankzij de steun van een donateur wisten we een donatie te bemachtigen voor het betalen van deze workshops en voor schoolgeld, schoolspulletjes en uniformen voor de meisjes van Restaurando Esperanza. Tevens zijn de moeders van de naaiopleiding afgestudeerd en zijn we met een nieuwe naaiopleiding kunnen starten. Wat een prachtige resultaten!

Veel leesplezier en bedankt voor jullie warme belangstelling, Marianne Schepers.



Lieve allemaal,

Vandaag ga ik jullie iets vertellen over mijn schoolreisje naar het zwembad. Ik vond het heel spannend, want vanwege de pandemie waren we al 3 jaar niet op schoolreisje geweest. We gingen met de bus en we leken wel krijgers in de aanval om als eerste een kleedhokje te bemachtigen. Ik deed een zwemvest aan, want ik kan niet zwemmen en was heel dapper en ging voorzichtig in het water. Maar ik overleefde het. Ik bleef de hele dag in het zwembad en toen men mijn zwemvest afpakte liep ik op mijn tenen naar de kant, omdat ik bang was om te vallen. Toen gingen we allemaal lekker eten en met de bus naar huis. Na thuiskomst waren we heel moe, maar we moesten ons huiswerk nog maken. Dit is alles wat ik heb meegemaakt tijdens het schoolreisje. Het was heel fijn! Besitos, *Karla*.

Terugblik op 2023

(door Marianne, voorzitter)

Lieve donateurs,

Het einde van het jaar is in zicht en dat is altijd een mooi moment om terug te blikken. Graag wil ik jullie allen intens bedanken voor jullie trouwe steun, waardoor wij vele kansarme kinderen in Ayacucho en Arequipa kansrijker kunnen maken. Velen van jullie steunen ons werk al vanaf het eerste uur. Enkele donateurs hebben zich zelfs verbonden voor een periode van 5 jaren. Dit levert een belastingvoordeel op. Hier ben ik ontzettend blij mee, zeker gezien het feit dat het aantal donaties ieder jaar terugloopt. Zonder iemand tekort te willen doen, benoem ik een paar bijzondere donaties, die we dit jaar hebben ontvangen. Ontroerend zijn de donaties van lieve mensen, die bij een speciale gelegenheid geen persoonlijke cadeautjes maar een donatie voor Kinderen van de Zon hebben gevraagd. Het is hartverwarmend dat mensen voor hun overlijden de wens uitspreken bij hun uitvaart i.p.v. bloemen een donatie voor onze Peruaanse snottebellekes te willen. Het raakt me dat zij hierdoor met het einde van hun leven een nieuw leven schenken aan kansarme jongeren, een nieuwe toekomst. En dankzij een mooie gift kunnen we onze kinderen een kerstcadeautje en een kerstmaal bieden. Dat wordt beslist een Zalig Kerstfeest voor de kinderen.



Wat was ik blij dat ik ook dit jaar weer presentaties mocht geven op basisscholen! Verder krijgen we al vele jaren een bijdrage van een winkel met tweedehandse kleding. Dankzij warme giften konden we een koks- en naaiopleiding en onderwijs bieden aan kansarme jongeren en alleenstaande moeders. Daarbij vind ik het bijzonder dat ik regelmatig het levensverhaal van onze kinderen mag delen tijdens speciale gelegenheden. Dit zijn

voor ons allemaal prachtige geschenkjes uit de hemel! We zijn trots op het mooie werk, dat we dankzij jullie steun kunnen doen. En zeker ook op de warme samenwerking met Flor en Frédérique en het Peruaanse team.



In deze nieuwsbrief lezen jullie de bijzondere verhalen van onze Peruaanse collega's in het veld. Zij zetten zich met hart en ziel in om de wereld van onze Peruaanse kinderen, jongeren en gezinnen een stukje mooier te maken. Tevens delen onze leerlingen hun ervaringen met jullie. We danken jullie uit de grond van ons hart. Met jullie steun zien we het nieuwe jaar vol vertrouwen tegemoet.

Onderstaand deel ik de verhalen van ons werk in Ayacucho met jullie.

Ervaring afgestudeerde koksleerling Felix

Mijn naam is Felix, ik ben 22 jaar en mijn leven is een beetje gecompliceerd. Toen ik 5 jaar was verliet mijn vader me en ik heb veel van het gemis van mijn vader geleden. Pas onlangs hoorde ik dat ik al die jaren niets van mijn vader heb gehoord, omdat hij in de gevangenis heeft gezeten vanwege activiteiten voor het terrorisme. Maar ook door het gemis van mijn moeder heb ik me heel eenzaam gevoeld, want door haar werk was zij weinig thuis. Mijn moeder had een zwaar leven, want ze heeft nooit de liefde van een vader of moeder gekend en ze was slachtoffer van lichamelijk- en geestelijk geweld door haar ouders en ex-partners. Ze leefde tijdens de burgeroorlog (het terrorisme) en elke ochtend als ze buiten kwam werd ze geconfronteerd met dode lichamen op straat. Mijn moeder had 7 broers en zussen en vanwege doodsb bedreigingen door de burens, omdat men dacht dat haar ouders het leger informeerde over

bijeenkomsten van de terroristen, moesten zij halsoverkop verhuizen naar Ayacucho. Kortom, het leven van mijn moeder was moeilijk. Toen mijn moeder zwanger was zei men in het ziekenhuis dat het een zoon zou worden. Al mijn ooms waren dolgelukkig, want het zou hun eerste neefje worden en de eerste kleinzoon van mijn grootouders. De hele familie wachtte vol spanning op de geboorte van dit jongetje. Ze hadden al de naam Carlos Daniel voor hem bedacht, kochten jongenskleertjes voor hem en een voetbal om met hem te gaan voetballen. Groot was de teleurstelling toen mijn zusje Miriam geboren werd en niet hun langverwachte zoontje Carlos Daniel. Blijkbaar hadden de doctoren zich vergist of was er iets misgegaan met de echo. Het is maar goed dat ik pas enkele jaren later geboren werd, want anders had ik Carlos Daniel geheten in plaats van Felix.



Tijdens de afwezigheid van mijn vader kwam mijn stiefvader Zacarías bij ons wonen. Mijn moeder woonde 11 jaren met hem samen. Hij was een alcoholist en manipulator en profiteerde van de goedheid van mijn moeder. Een paar keer per week sloeg hij haar in elkaar. Hij gebruikte mij en iedere keer als mijn moeder hem uit huis wilde zetten noemde hij me zijn zoon, vertelde haar dat hij van mij hield, zei dat hij altijd al een zoon had willen hebben en kocht cadeautjes voor me. En ik was zo stom om tegen mijn moeder te zeggen dat ze hem niet eruit moest gooien, dat hij goed was en dat ik dan weer zonder vader zou zitten. Tot op de dag van vandaag voel ik me schuldig dat mijn moeder deze man voor mij heeft verdragen en maakt het me boos dat ik dit toen niet heb doorzien, omdat ik nog zo jong was en leed onder het gemis van de affectie van een vader. In 2013 werd hun dochtertje, mijn prachtige zusje Mazhiell, geboren.

De situatie in huis verslechterde en mijn moeder wilde scheiden. Ik had angstaanvallen en kon niet met mijn emoties omgaan. Ik werd ziek en dat was de druppel die voor mijn moeder de emmer deed overlopen. Na jaren vechten lukte het haar eindelijk om hem uit huis te krijgen, maar hij liet ons achter met een grote schuld waardoor we niet meer in ons levensonderhoud konden voorzien. Niet alleen mijn moeder, maar ook wij als kinderen, moesten extra hard en veel gaan werken. Ik zag mijn moeder lijden onder het zware werk in de bouw en realiseerde me dat ik als enige man in huis ook geld moest gaan verdienen. Alsof het zo moest zijn zag mijn moeder op dat moment een poster hangen, waarop stond dat er een koksopleiding gegeven zou worden voor kansarme jongeren. Dat was de kans van mijn leven en die heb ik met twee handen aangenomen. En tot mijn grote geluk werd ik toegelaten.



Ik heb hard mijn best gedaan tijdens de vakopleiding, alhoewel ik me vaak nutteloos voel omdat mijn gezichtsvermogen hard achteruit gaat. Daar maak ik me grote zorgen over, want ik weet dat ik in dit vakgebied goed moet kunnen zien. Om te zien of een bord of glas schoon is moet ik het dicht tegen mijn oog houden en ik vind dit gênant om dat in het bijzijn van mijn klasgenoten te doen. Als ik het vlees laat aanbranden bedenk ik een smoes om niet te hoeven zeggen dat ik niet zie, want op het eerste gezicht lijkt het voor een ander absurd dat ik iets niet zie waar ik zo dichtbij sta. Ik heb dan nog liever dat ze zeggen dat ik het vlees heb laten aanbranden omdat ik niet kan koken als dat ik het vlees heb laten aanbranden omdat ik niet zie. De moeilijkste vraag vind ik als iemand vraagt waarom ik niet naar de oogarts ga. Maar dat durf ik niet, omdat ik bang ben dat de oogarts zal zeggen dat mijn zicht nooit zal verbeteren, of

dat men mij kan opereren maar dat ik daarvoor het geld niet heb of in het slechtste geval, dat hij zegt dat ik blind word.



Van alle problemen die op mijn pad zijn gekomen heb ik iets geleerd en er is een zin waar ik me aan vasthoud: dingen gebeuren met een reden. Ook geloofde ik er heilig in dat eens alles beter zou worden voor mij en ons gezin. Dat is de motor die me dreef om iedere ochtend weer op te staan en naar de les te gaan. Tijdens de lessen heb ik vaardigheden geleerd om een goede kok, ober en barman te zijn. Ik heb geleerd wat het betekent en hoe het voelt om als familie samen te leven en te delen met iedereen om me heen; door mijn gesprekken met en de workshops van Profesora Zoila ben ik als mens gegroeid. Maar ik heb ook geleerd om mijn problemen te overwinnen; de wereld vanuit een ander perspectief te zien; beter te worden op de werkvloer; ik heb geleerd hoe ik met mensen moet omgaan; een goede leider te zijn. Ik heb geleerd hoe ik een goede barman kan worden, maar het allerbelangrijkste is dat ik geleerd heb hoe ik iemand kan helpen die het het hardst nodig heeft, net zoals Kinderen van de Zon mij geholpen heeft. Het zal mijn leven veranderen dat ik nu ons gezin financieel kan ondersteunen en dat ik me geen zorgen meer hoeft te maken over geld.

De steun die Kinderen van de Zon biedt, niet alleen financiële- maar ook psychische steun, is heel waardevol. Ik weet nu wat het betekent om onderdeel van een team uit te maken. Als ik iemand moet bedanken dan is het allereerst de Voorzienigheid, die ervoor gezorgd heeft dat deze vakopleiding op mijn pad is gekomen. Maar zeker ook alle donateurs en Marianne, die met haar grote hart voor ons deze fondsen heeft gezocht, zodat we deze opleiding konden volgen. Ik ben

Elba dankbaar dat ze mij geleerd heeft om niet achterom maar vooruit te kijken; chef-kok Bernabé, omdat hij me heeft geleerd niet op te geven. Maar wie ik voor altijd in mijn hart zal dragen is Profesora Zoila, omdat zij me zoveel steun en goed advies heeft gegeven: dank je wel, profesora Zoila, je bent mijn favoriet. Ik dank je uit de grond van mijn hart dat je mij echt gezien hebt in wie ik ben. En als ik een succesvol persoon in het leven word, zal dat dankzij jullie allemaal zijn. *Felix*

Evaluatie kokopleiding door Zoila

Mijn naam is Zoila, ik ben al vele jaren maatschappelijk werkster en naast mijn werk voor de kinderen en gezinnen in de wijk Yanama coördineer en begeleid ik de leerlingen van de kokopleiding. Deze vakopleiding startte toen ik in een zeer kort tijdsbestek niet alleen mijn vader maar ook de liefde van mijn leven verloor en dat was een heel moeilijke tijd voor mij. Toen ik van Marianne het mooie bericht kreeg dat we de financiële middelen bij elkaar hadden om een nieuwe vakopleiding te gaan geven motiveerde mij dat enorm en het gaf me de kracht om met deze nieuwe groep leerlingen aan de slag te gaan.



We begonnen met het werven van leerlingen en er waren veel geïnteresseerden. Wat me opviel was dat er ook oudere mensen waren die om informatie vroegen. Ik gaf hen informatie over het lesrooster en dat ontmoedigde velen van hen, behalve Arlethe. Ik herinner me dat Arlethe elke dag belde om te vragen of we al een besluit hadden genomen over haar deelname. Door deze vakopleiding moest ik als maatschappelijk werkster mijn kennis over assertieve communicatie opnieuw onder de loep nemen; ik werd weer verliefd op mijn vak; het leerde me omgaan met gemengde gevoelens, omdat je enerzijds blij bent met de

prestaties die de leerlingen hebben geleverd, maar anderzijds doet elke nederlaag van hen pijn omdat het ook jouw nederlaag is. Je leerlingen zien groeien, ze zien vallen en opstaan, ze besluitvaardig hun eigen uitdagingen en angsten tegemoet te zien treden, doet je borst zwellen van trots en vreugde. Hoezo niet van mijn beroep houden als ik hierdoor ongelooflijk sterke, dappere mensen ontmoet, maar die dit zelf nog niet weten!?!



Deze vakopleiding heeft niet alleen onze leerlingen veel gebracht maar zeker ook mij. Dankzij mijn verantwoordelijkheid als maatschappelijk werkster over het welzijn van onze jongeren ben ik uit het diepe dal gekropen waarin ik zat na het overlijden van mijn vader en het verlies van mijn grote liefde. Deze jongeren waren mijn motivatie om elke dag weer op te staan, om door te gaan en me na te laten denken over de taken die ik die dag met hen moest doen. Ze lieten me weer lachen. Soms was ik boos, huilde ik of voelde me gefrustreerd. Het was heel verrijkend, ik heb veel geleerd, ben sterker geworden en het lesgeven en trainen van deze jongeren heeft me trots gemaakt.

Elke leerling voert zijn eigen strijd. Soms frustreerde het me dat ze de lessen niet bijwoonden of dat ze te laat kwamen en dan dacht ik of vroeg ik me af waarom ze deze kans niet benutten of waarom ik hier werk, want ik zou ook op een andere plek kunnen werken waar de leerlingen wel willen leren. Maar de realiteit is dat juist deze studenten degenen zijn die ons het hardst nodig hebben, want misschien is studeren dankzij de steun van Kinderen van de Zon hun laatste kans om professionals te worden, om een betere kwaliteit van leven te krijgen en om goede burgers te kunnen zijn. Ik herinner me Daniël nog. Toen hij voor het eerst naar de les kwam zag hij er zeer

verwaarloosd uit, apathisch, hij wilde met niemand bevriend zijn, was eenzaam en hij had foute vrienden. Nu is hij al jaren de barman van ons restaurant en hij zal ons altijd dankbaar zijn. En net als Daniel zijn er veel meer leerlingen die een betere levenskwaliteit kunnen krijgen en betere burgers kunnen zijn. We moeten oog houden voor de problemen waar deze jongeren mee kampen. Het zijn beschadigde jongeren, jongeren die op straat zijn opgegroeid of die slachtoffer zijn van seksueel misbruik of huiselijk geweld. De moeilijke jeugd die ze hebben gehad raakt je tot in je ziel en geeft ons de kracht om hen te leren dat er volwassenen zijn die ze kunnen vertrouwen, die in hen geloven en die er voor hen zijn.



Als coördinator heb ik van deze groep veel geleerd. We hadden leerlingen ingeschreven, maar we hadden geen chef-kok. Ik had grote verwachtingen, angst en nieuwsgierigheid, omdat we een nieuwe chef-kok en leraar zouden krijgen. Met de vorige chef-kok was ik erin geslaagd als een team te werken en nu moest ik opnieuw beginnen. Zij kenden de methodologie van ons werk niet, ik vroeg me af of ze ervoor open zouden staan en erin zouden slagen zich aan te passen aan onze manier van werken. Maar mijn zorgen vervaagden geleidelijk aan toen ik de nieuwe chef-kok en de leraar leerde kennen en ik hun vertrouwen won. De leraar Bernabé is een aardige man, met veel kennis, hij brengt rust met zijn kalme karakter, maar tegelijkertijd is hij standvastig bij het overbrengen van zijn kennis en hij heeft de juiste woorden om de jongeren te kalmeren als zij het moeilijk hebben. Deze eigenschappen bewonderden de leerlingen in hem. Beetje bij beetje slaagden we erin om als een team te werken en we verbeterden onze communicatie. Iets wat ik bewonder in chef-kok Bernabé, is dat hij zich onze

werkstijl eigen maakte. Hij deed zijn best om te leren en vragen te stellen en de aanbevelingen die hij kreeg in praktijk te brengen. Ook ik werd sterker en leerde te zeggen wat ik dacht, het werk dat we deden nuchter te evalueren; ik leerde vergaderingen voor te bereiden en te leiden, meer gestructureerd te zijn, ik leerde met overtuiging te spreken omdat ik met mannen werkte en ik zeker moest zijn van mijn zaak.



Wat me het meeste raakt is dat ondanks de moeilijke start van deze groep, zij uiteindelijk met het beste resultaat van alle studie jaren zijn afgestudeerd. We hebben een prachtige klus geklaard met deze groep. Ik ben trots op iedereen! Deze opleiding geeft ons de kans om iets te doen aan de ongelijkheid in ons land Peru en om jonge kansarme mensen op te leiden tot goede kansrijke mensen. Maar dit alles zou niet mogelijk zijn zonder jullie steun als donateurs en de liefde en het werk van Marianne. We zijn jullie allemaal intens dankbaar. *Zoila.*

Bedankwoord nieuwe koksleerling Jhonatan

Ik ben Jhonatan en wil graag kok worden, want ik wil vooruit in mijn leven. Aangezien ik geen diploma's heb, ben ik er altijd afhankelijk van of er werk in de bouw is. Daarom wil ik heel graag een diploma halen, zodat ik kan gaan werken in een restaurant. De onvoorwaardelijke steun van Fredy, Marianne en van het Peruaanse team heeft mijn ogen geopend. Ik voel me iedere keer zo trots als zij zeggen dat ik het kan, als zij in mij geloven en me een kans bieden in mijn leven. Ondanks dat ik nooit een school heb afgemaakt en geen studie heb gedaan, geven zij aan dat ze het heel knap van mij vinden dat ik niet op straat ben blijven leven, dat ik niet in de gevangenis zit of op straat ben overleden. Dat motiveert mij meer uit mijn leven

te halen en daarom ben ik Kinderen van de Zon en Mama Alice heel dankbaar dat zij mij geselecteerd hebben voor deze koksopleiding. Er zijn zoveel arme kinderen die niet in contact komen met een stichting zoals Kinderen van de Zon en ik ben dan ook heel gelukkig dat ik deze steun wel krijg.



Ik ben ook heel blij dat we een vakopleiding krijgen tot kok, ober en barman, want ik vind alle drie deze beroepen mooi en hoef dus gelukkig pas op het einde van de opleiding te kiezen welk werk ik wil gaan doen. En het mooie is dat ik hierdoor altijd werk zal kunnen krijgen. Wat zou het mooi zijn als ik uiteindelijk een baan krijg in het restaurant van Mama Alice, waardoor we nog meer jongeren zoals ik een kans kunnen bieden om deze mooie vakopleiding te volgen! Ik ben heel benieuwd hoe ver ik met deze opleiding kan komen in mijn leven. Ik ben gek op Lomo Saltado, maar het lukt me thuis nooit om dit gerecht te maken, omdat ik geen vlees kan betalen. Ik hoop dat gerecht nu te leren maken tijdens de koksopleiding, zodat ik dit later als ik een baan heb ook thuis kan maken.

Ik heb geen contact met mijn vader en moeder. Mijn vader is een echte rokkenjager en was 20 jaar ouder dan mijn moeder. Toen mijn vader iets met mijn moeder kreeg, was hij al getrouwd en vader van een dochter. Mijn moeder was pas 13 jaar toen ik geboren werd. De echtgenote van mijn vader kwam erachter dat mijn vader stiekem een relatie met mijn moeder had en was hier zo boos over, dat ze met hun dochter is gevlucht naar Lima. Toen ik werd geboren ging mijn moeder, met mij in een doek op haar rug, overal naar toe om wat geld te verdienen. Mijn vader was bang dat ook zij zou vluchten en daarom stuurde hij op een dag mijn moeder ergens naar toe en ontsnapte

hij met mij naar Ayacucho. Ik was toen 3 maanden oud en hij liet mij achter bij mijn tante, een zus van mijn vader. Toen ik 4 jaar was ging ik naar school en ik was best een goede leerling. Ik was een heel nieuwsgierige jongen en tijdens mijn pubertijd begon ik uit te gaan. Ik keek op tegens jongens op straat en ik begon hen na te doen, omdat ik erbij wilde horen. Thuis was ik niet gelukkig, want mijn tante sloeg me en wurgde me zelfs bijna een keertje. Dat was het moment dat ik wegliep en op straat ging wonen. Ook heb ik afstand van de kerk gedaan, omdat de pastoor me wilde misbruiken. Op straat ging ik experimenteren met drugs, maar gelukkig kon ik daar uiteindelijk ook weer mee stoppen.



Via mijn vrienden kwam ik in contact met de ONG Mama Alice en leerde ik ook Marianne kennen. Een van mijn vrienden, Rusbel, heeft het afgelopen jaar de vakopleiding gevolgd en heeft nu een betaalde baan in een restaurant. Dat wil ik ook, want ik ben van vader van 3 kinderen. Helaas is mijn jongste zoontje vorig jaar overleden, hij was nog maar 8 maanden oud. Maar ik wil verder met mijn leven en met deze opleiding hoop ik mijn eigen zoontjes ook goede scholing te kunnen bieden. Ik denk dat als je echt iets wilt en de kans krijgt, je het ook echt kunt. Ik wil vooruit in het leven! Een Peruaanse groet, *Jhonatan*.

Mag ik me even voorstellen.....

(door Liz, nieuwe psychologe Mama Alice)

Wat vind ik het fijn dat jullie mij de kans bieden om iets te vertellen over mijn leven. Ik ben er trots op dat ik 27 jaar geleden in het berggebied van Ayacucho geboren ben, met mooie tradities, heerlijke typische gerechten en unieke flora en fauna. Ik ben liefdevol door mijn ouders grootgebracht en ben hun enige dochter. Mijn moeder en vader

lazen me altijd sprookjes voor en hierdoor kon ik al rond mijn 5^e jaar lezen. Ik was en ben gek op boeken. Ook luisterde ik graag naar radioprogramma's over geestelijke gezondheid en ik had veel belangstelling voor mensen die tijdens het radioprogramma hulp vroegen aan een psychiater en een psychologe. Hier ontstond mijn liefde voor het beroep van psychologe.



Na afronding van de middelbare school besloten mijn ouders dat ik economie of rechten zou moeten gaan studeren, omdat deze opleidingen hier in dit land de beste kansen bieden en ik met dit werk voldoende geld kon verdienen om in mijn eigen levensonderhoud te voorzien. Daar ik hen niet wilde teleurstellen deed ik toelatingsexamen voor deze studies, maar helaas werd ik niet toegelaten. Ik voelde me doodongelukkig dat ik mijn ouders had teleurgesteld en aan de andere kant voelde ik me schuldig dat ik stiekem heel blij was dat ik niet was aangenomen. Ik kreeg een longontsteking en mijn ouders brachten me naar het ziekenhuis. De arts zag dat er meer met mij aan de hand was en gaf aan mijn ouders het telefoonnummer van een psychologe.

Daar ontmoette ik een psychologe die me hielp bij het kiezen van de studie waar mijn hart naar uit ging. Door mezelf, mijn interesses en capaciteiten beter te leren kennen, kon ik ook mijn ouders uitleggen dat ik graag mijn eigen studiekeuze wilde maken. Ze besloten mij te steunen om Psychologie te gaan studeren. Ondanks de zorgen die ze zich maakten en de moeite die ze moesten doen om mijn studie te bekostigen, gaven ze mij hun vertrouwen. Op de Universiteit leerde ik dat iets heel graag willen en hard werken, niet betekent dat dit automatisch het gewenste resultaat geeft. Ik haalde lage cijfers, er waren problemen in ons

gezin en ik voelde me gestrest, gefrustreerd en mentaal uitgeput. Een gesprek met mijn leraar heeft me enorm geholpen, vooral doordat ik toen pas begreep dat psychologen ook maar mensen zijn en het niet wil zeggen dat je geen stress of angst kunt ervaren als je psychologie studeert. Vanaf dat moment kon ik me openstellen voor zijn ondersteuning, begeleiding en psychologisch advies. Ik leerde dat, om een goede psycholoog te zijn, ik niet beter hoefde te zijn dan een ander of de beste van allemaal, maar iemand die een patiënt een passende behandeling, begrip en emotionele steun biedt en actief luistert. Wat me vooral geholpen heeft is te weten dat psychologen mensen zijn als ieder ander mens, die ervaringen beleven vergelijkbaar met die van hun patiënten. Daarna leerde ik mijn emoties beter te beheersen, mijn besluitvorming en mijn assertieve communicatie te verbeteren, ik leerde grenzen stellen, mijn studietechnieken beter te ontwikkelen en mijn leefgewoontes te verbeteren door fysieke- en sociale activiteiten te doen. Toen stegen mijn punten en kreeg ik positieve evaluaties, mocht ik stage gaan lopen in onderwijs- en gezondheidscentra en studeerde ik af als psychologe.



In 2023 zag ik dat Mama Alice en Kinderen van de Zon op zoek waren naar een nieuwe psychologe. Ik herinner me dat ik dacht: “Wat zou het geweldig zijn als ik bij deze NGO zou mogen werken”? Met een gezonde dosis spanning ging ik naar het sollicitatiegesprek, maar dat was niet nodig want de directrice Elba en maatschappelijk werkster Zoila stelden me helemaal op mijn gemak. Na enkele dagen kreeg ik het verlossende telefoontje dat ik was aangenomen. Wat was ik hier blij mee! Mijn ouders feliciteerden me, steunden me zoals altijd en gaven me hun vertrouwen. Vanaf het eerste moment voel ik me thuis in het

project door de wijze waarop men mij welkom heette, door mijn collega's die me daar waar mogelijk helpen en met veel respect behandelen. Ik leerde mijn tijd goed in te delen en begon beetje bij beetje mijn eigen cliënten te behandelen.



Het eerste wat me opviel in de wijk Yanama is dat er eigenlijk gebrek is aan alles, te beginnen in de gezinnen met gestreste ouders, fysiek en mentaal uitgeput door het vele zware werk; gezinsproblemen, trauma's uit hun jeugd die zonder dat ze zich ervan bewust zijn ook hun kinderen pijn doen of schade toebrengen; die stoornissen of geestelijke gezondheidsproblemen veroorzaken, zoals angst, depressie, stress of obsessies. Tijdens mijn werk kan ik de kinderen en jongeren van dichtbij observeren, kinderen die veel problemen hebben, zoals huiselijk geweld, lichamelijk- en geestelijk misbruik, seksueel misbruik en ondervoeding.

Wat ben ik blij deel uit te maken van het team van Mama Alice en wat heb ik een bewondering voor het hele team van deze NGO, zoals de leerkrachten die met veel energie en geduld onderwijs bieden aan de jongens, meisjes en adolescenten! Ze bieden niet alleen ondersteuning op cognitief-, maar ook op emotioneel niveau, wat een grote toegevoegde waarde is omdat dit op de meeste scholen in Peru niet geboden wordt. Zo ook op het gebied van gezondheid, waar het emotionele en fysieke welzijn van elk kind wordt nagestreefd, waarbij eenieder de aandacht van de verpleegkundige Lucía krijgt en die huisbezoeken aflegt, de vinger aan de pols houdt en de moeders of kinderen eventueel begeleidt naar het ziekenhuis. Zo ook het werk van de maatschappelijk werkers, met aandacht voor elk kind, elk gezin, maar ook voor mij. Ze informeren me over de situatie van de patiënten en verwijzen kinderen of ouders die de

steun van een psycholoog nodig hebben naar mij door, om zo tezamen betere positieve resultaten te bereiken. Ook heb ik grote bewondering voor de leerkrachten, die de koksopleiding verzorgen. Dit is een grote unieke kans in het leven van deze kansarme jongeren om een beroep te leren, omdat ze uit beschadigde gezinnen komen met veel problemen en gezien hun vooropleiding en door gebrek aan geld nooit voor een vervolgopleiding in aanmerking zouden komen.



Wat ik fijn vind aan mijn werk is, dat ik los van de psychologische begeleiding van kinderen en gezinnen, ook activiteiten kan organiseren die de ontwikkeling van de sociale vaardigheden van de kinderen en jongeren bevorderen en de kinderen leren omgaan met het uiten en beheersen van hun emoties. Om de ouders bij dit proces te betrekken geef ik ook workshops aan de vaders en moeders. Maar ook aan het team, om ons werk en emotioneel welzijn te verbeteren. Mijn toekomstdroom is om me te registreren en te specialiseren als kinder- en gezinspsycholoog, aangezien ik nu zeker weet dat ik in de bergen en de jungle wil werken met kinderen, jongeren en gezinnen met verschillende problemen en mishandelde en/of misbruikte vrouwen. Ik zie dat deze gezinnen veel steun nodig hebben en ik weet ook dat ik dit werk met veel geduld, empathie, een luisterend oor en begrip kan doen.

Ik neem afscheid van jullie met een dikke knuffel vanuit het departement Ayacucho, Peru, een prachtige stad met een grote nood bij de mensen, maar een nood die ons ook geleerd heeft te genieten van de kleine mooie momenten in het leven.

Een warme omhelzing, Liz

Hierna deel ik de verhalen van ons werk in Arequipa met jullie.

Bedankbrief van Sra. Mercedes Ore Almora *(afgestudeerd leerling naaiopleiding)*

Mijn naam is Mercedes, ik ben 49 jaar oud en ik ben geboren in Apurímac. Ik heb 10 broers en zussen en ik heb een trieste jeugd gehad. Er was altijd grote armoede in ons gezin. Al van jongs af aan eisten mijn oudere broers van mij dat ik voor het hele gezin kookte, ook al toen ik nog maar een klein kind was. Mijn ouders werkten altijd voor boeren op het land en waren van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat van huis. Ik herinner me dat school de enige plek was waar men mij niet mishandelde en waar ik echt even kind kon zijn. Jammer genoeg had ik alleen school van maandag tot vrijdag. Ik was er zo graag blijven slapen, zodat ik nooit naar huis hoefde te gaan.



Toen ik 11 jaar was stuurde mijn moeder me naar Arequipa om aan al het geweld thuis te ontsnappen en om te herstellen. Ik herinner me dat ik terecht kwam in het huis van een oom, maar mijn tante was een slecht mens en ook zij mishandelde mij en ze sloot me op in huis. Ik mocht niet naar school, moest het hele huishouden doen en ze betaalde me geen cent. Toen ik al twee maanden opgesloten zat waarschuwde iemand mijn ouders en kwam mijn moeder naar Arequipa om me uit dat huis te halen. Ze vond een ander werkhuis voor mij en ofschoon het daar iets beter was sloeg men mij ook in dit huis. Gelukkig mocht ik 's avonds na mijn werk naar school, maar ook zij betaalden mij niets. Op advies van mijn vriendinnen ging ik op zoek naar ander werk en vond een baan waar ik wel werd betaald en waar ik ook naar school mocht. De mevrouw waarvoor ik werkte was een goede vrouw en ik moest dagelijks voor 60 mensen koken. Het was zwaar werk, maar dat maakte me niets uit, want voor het eerst in mijn leven deed ik werk wat er toe deed. Ik mocht zelfs van

deze vrouw een paar keer een weekend op bezoek bij mijn opa en oma in Arequipa. Toen ik 18 jaar was leerde ik een jongen kennen en samen met hem vertrok ik naar Ica. We kregen een dochtertje en toen ik zwanger was van ons tweede kind besloot ik om mijn jongste zusje weg te halen uit het gewelddadige gezin van mijn ouders. Ze kwam bij ons wonen om mij te helpen en ook om te werken. Helaas veranderde mijn man en ik vermoedde dat hij mij niet trouw was. Op een middag kwam ik vroeg thuis van mijn werk en trof ik mijn zusje van 15 jaar aan in bed met mijn man. Ik had nog nooit zoiets afschuwelijks gezien. Ik herinner me nog dat ik onze kinderen ophaalde en met hen naar Arequipa vluchtte. Maar mijn man kwam me achterna en smeekte me om hem te vergeven en bij hem terug te komen. Na twee maanden vluchtte de vader van mijn dochters met mijn jongere zus. Het waren erg moeilijke tijden, want ik moest alleen voor mijn dochters zorgen. Maar met de hulp van vrienden en burens ben ik erin geslaagd vooruit te komen.



Na verloop van tijd leerde ik mijn nieuwe partner kennen en samen met hem kreeg ik nog 3 kinderen. Hij was een grote steun voor mij en we slaagden erin om onze kinderen een thuis te bieden. We verhuisden naar Apurímac en ik ging met hem op zijn land werken. Maar we konden niet leven van ons werk op het land en ik besloot terug te gaan naar Arequipa. Hij bleef daar werken en ik begon zonnehoeden te verkopen op straat, in de hoop dat we zo onze kinderen betere kansen kunnen bieden. Na verloop van jaren kwamen mijn zusje en de vader van mijn eerste twee kinderen weer terug en we gaan nu goed met elkaar om. Hun verraad heeft me veel pijn gedaan. Ik ben het nog steeds niet vergeten, maar ze is mijn zus. Ik heb veel tot God gebeden om Hem te

vragen mij de kracht te geven hen te vergeven. Ze hebben inmiddels twee zoontjes en ik wil niet dat mijn neefjes hieronder lijden. Mijn zus vertelde me dat ze veel heeft geleden van wat ze mij heeft aangedaan en ze vroeg me om vergeving. Ik besloot haar te vergeven, omdat ze destijds nog heel jong was en het woord van God zegt ook dat we moeten vergeven en niet oordelen. Maar helaas hebben mijn dochters haar nog niet vergeven. Ze geven haar de schuld dat ze niet bij hun vader zijn opgegroeid. Ik probeer hen het te laten vergeten, zodat zij goed met hun vader en mijn zus overweg kunnen. Met veel moeite is hun relatie nu een beetje verbeterd.



Financieel gezien is onze situatie nog steeds slecht, maar door mijn werk op straat kwam ik in aanraking met het werk van Kinderen van de Zon. Dat is een grote steun voor mij, want ik weet nu dat mijn kinderen veilig zijn als ik op straat werk. In het opvanghuis hoorde ik dat men een naaiopleiding van een jaar ging geven aan moeders zoals ik. Ik heb me meteen opgegeven en wat was ik dankbaar toen ik werd aangenomen! Al toen ik jong was wilde ik graag een naaiopleiding volgen, maar omdat we zo arm waren was dat niet mogelijk. Maar dankzij God kwam deze kans op mijn pad en die wilde ik voor geen goud missen. In het begin heeft het me veel kruim en energie gekost, maar ik wist dat ik moest doorgaan. Het was de eerste keer in mijn leven dat ik een naaimachine aanraakte. De naailessen waren een goede afleiding voor mij, ik leerde veel en tijdens de lessen vergat ik mijn problemen. Dankzij deze vakopleiding heb ik niet alleen veel geleerd over het maken van kleren, maar heb ik ook leren rekenen en knippen, kennis van stoffen opgedaan en stoffen leren combineren en zelfstandig leren produceren en ondernemen.

Wat is het afgelopen jaar de tijd gevlogen! En wat ben ik trots en blij dat ik mijn diploma gehaald heb! Nooit had ik durven dromen dat mij dit zou lukken. Het is mijn doel om alles wat ik heb geleerd in praktijk te brengen. Ik wil graag meer leren, vooral over het maken van hoodies en zonnehoeden. Het is geweldig dat ik dankzij een microkrediet nu een naaimachine heb kunnen kopen, zodat ik kan blijven oefenen en een eigen naaiatelier kan openen. Ik vind het heel mooi dat alles wat ik tijdens de naaiopleiding geleerd heb, ook heb kunnen delen met mijn zoon en mijn zus. Het is mijn grote droom om eens met hen samen een klein familiebedrijf te starten en ik weet dat dit me gaat lukken. Ik voel me nu veel sterker en besluitvaardiger dan voor de vakopleiding.



Mede namens de andere leerlingen wil ik Marianne, en alle mensen in Nederland die deze opleiding voor ons mogelijk hebben gemaakt, uit de grond van mijn hart bedanken. Hiermee heb ik niet alleen een beroep kunnen leren, maar heeft men mij ook geleerd mijn verdriet een plekje te geven en zijn mijn wonden genezen. Ik zie de toekomst met vertrouwen tegemoet. *Mercedes*

Bedankbrief van Adriana

(Opvanghuis Restaurando Esperanza)

Hoe gaat het met jullie? Ik hoop dat jullie in goede gezondheid verkeren. Mijn naam is Adriana, ik ben 19 jaar. Helaas respecteerde mijn vader mij niet en daarom werd ik al op jonge leeftijd in het huis van Restaurando Esperanza opgenomen, een opvanghuis voor meisjes zoals ik die helaas niet meer thuis kunnen blijven wonen. Inmiddels woon ik al vele jaren samen met mijn 'zusjes' hier en door mijn werk in Arequipa en in ons huis heb ik Hermana (Zuster) Marianne leren kennen. Van Zuster Marianne hoorde ik dat jullie mij steunen

met het betalen van het laatste semester van mijn studie Bedrijfskunde en dat jullie mij financieel willen helpen met mijn opleiding tot brood- en banketbakker. Ik wil jullie hiervoor heel hartelijk bedanken! Wat was ik gelukkig toen ik hoorde dat ik, zodra ik mijn opleiding Bedrijfskunde heb afgerond, aan mijn nieuwe opleiding kan beginnen! Ondanks dat ik het nauwelijks kan geloven dat mijn droom in vervulling gaat, heb ik er al ontzettend veel zin in en wil ik er vol voor gaan!



Al van kleins af aan is het mijn grote droom om eens mijn eigen banketzaak te hebben. Dat is echt mijn passie en tussen het studeren door oefen ik in de keuken van ons opvanghuis met het bakken van taarten en hiermee ga ik natuurlijk mamí Sandra dik maken, hahaha, dit is een grapje, want ik hou heel veel van haar. Ik hou van de bereiding van zoete dingen. Soms verzin ik zelf recepten. Maar om een eigen zaak te kunnen runnen ben ik eerst een studie Bedrijfskunde gaan doen, zodat ik ook leer hoe ik de financiën moet regelen en de boekhouding kan bijhouden. Dat helpt mij bij het opzetten van een eigen zaak en zo ben ik nooit meer van iemand afhankelijk en dat voelt goed.

Ze zeggen altijd dat de laatste loodjes het zwaarst wegen en dat klopt. Ik merk dat het einde van mijn studie steeds zwaarder wordt, maar gelukkig heb ik goede leraren die me alles heel geduldig uitleggen. In dit laatste semester moeten we een verbeterplan maken voor het bedrijf waar we stage gaan lopen. De eerste stap zal zijn om dit plan voor te bereiden en zodra ons plan is goedgekeurd moeten we het aan een jury presenteren. En tja, de waarheid is dat ik hier wel heel nerveus van word, omdat als ik het niet goed doe, ik een half jaar moet wachten om mezelf opnieuw te presenteren, iets wat ik niet wil.

Zorg goed voor jezelf, lieve donateurs, tot de volgende keer en nogmaals heel veel dank dat jullie mij deze kans bieden, voor jullie steun en vertrouwen in mij. Ik hoop aan het einde van het jaar het goede nieuws met jullie te kunnen delen dat ik ben afgestudeerd en dat ik aan mijn opleiding tot brood- en banketbakker kan beginnen. Ik hoop jullie eens te leren kennen, te weten wat jullie lekker vinden en jullie voorkeuren, dromen en doelen in het leven te leren kennen. Door jullie prachtige steun ga ik vol goede moed dit laatste semester afsluiten. Een kus en een stevige omhelzing, *Adriana Gutiérrez*

Bedankbrief moeder van Juan Diego en Maria *(moeder van leerlingen Hogar de Cristo)*

Voor mij, Eulalia Huallpataipe Zalar, moeder van María Camila en Juan Diego, is het opvanghuis een grote steun, want ik ben vader en moeder voor mijn kinderen en ik ben nooit naar school gegaan. Mijn moeder, de oma van mijn kinderen, woont ook bij ons. Ik betaal huur, elektriciteitskosten en water en ik verkoop samen met mijn moeder ijsjes op straat. Ik weet dat de straat geen veilige plek voor mijn kinderen is. Dankzij de hulp van Kinderen van de Zon gaat het nu beter met mijn kinderen. Juan Diego is verschillende keren opgenomen geweest in het ziekenhuis vanwege ondervoeding, omdat ik hem geen eten kon geven. Ook ikzelf heb enkele keren in het ziekenhuis gelegen, omdat ik dat kleine beetje eten dat we hadden aan mijn kinderen en aan mijn moeder gaf. Gelukkig kunnen ook mijn moeder en ik op dagen dat we niets verkopen mee eten in het opvanghuis.



Mijn kinderen gaan al 5 jaar naar het opvanghuis en ze eten daar goed. Ze leren daar met mes en vork eten en ook hun borden en bestek af te wassen en ze hebben fijne vriendjes en vriendinnetjes.

Gisteren zei mijn zoontje tegen mij dat hij zijn brood niet had opgegeten, want hij had een oude vrouw op straat gezien die geen tanden had en in een vuilnisbak eten zocht. Hij had zijn brood aan deze vrouw gegeven en dat kon ze opeten, ook al had ze geen tanden. Dat deed me heel goed, want dat is wat de profesoras van het opvanghuis ook doen, ze maken goede mensen van onze kinderen. Als ik veel geld zou hebben zou ik ook iedereen helpen, zoals jullie ons steunen. Maar als ik iets heb, ook al is het maar een klein beetje, zal ik dat altijd delen met iemand die honger heeft. In het opvanghuis zeggen ze dat we gezond moeten eten om te kunnen werken, te kunnen studeren, zelfs om te kunnen dansen. En ik denk dat dit echt waar is, want voorheen dansten mijn kinderen nooit en nu dansen zij vaak en lachen veel. Nu gaat het gelukkig een beetje beter met ons door de hulp van Hogar de Cristo.



Wel heb ik problemen met mijn borst. Het opvanghuis had een campagne georganiseerd waarbij de borsten van de moeders van de kinderen werden gecontroleerd. Tegen mij zeiden ze dat er iets niet goed is en dat ik nader onderzocht moet worden. Ik hoop van harte dat er niet iets mis is. Ik heb weinig geld, maar dankzij het opvanghuis ben ik gelukkig, omdat het daar goed gaat met mijn kinderen. Heel veel dank aan jullie en dat God jullie altijd zegent. *Eulalia*

Brief van Mauricio *(leerling Hogar de Cristo, Arequipa)*

Ik ben Mauricio Humpire Mamani en ik woon in Peru en kom al heel veel jaren naar het opvanghuis. De warme maaltijd die we in het opvanghuis krijgen is erg lekker en het avondmaal vind ik nog lekkerder, omdat we dan rijstebrij krijgen. Ik heb geen vader, maar wel héél veel broers en zussen

en we hebben nooit genoeg te eten. Ik had altijd veel honger en ik herinner me dat mijn maag altijd pijn deed en om de pijn niet te voelen gingen we vroeg slapen. Maar sinds we in het opvanghuis zijn doet onze maag geen pijn meer, omdat we hier eten krijgen.



Op de Dag van de Rechten van het kind ga ik met de kinderen van het opvanghuis meelopen met een bord waarop staat, dat elke kind rechten heeft, ook het recht op eten en het recht om te spelen, want ik heb thuis geen speelgoed. Ik zal jullie eens iets vertellen. Ik had nog nooit in mijn leven garnalen gegeten en mijn vrienden zeiden altijd dat die zó lekker zijn. Op een dag was ik in het opvanghuis en toen hadden ze soep met garnalen gekookt. Dit is een typisch gerecht uit Arequipa. Ik had 9 garnalen in mijn soep en die dag was ik heel heel gelukkig, want ze zijn héél erg lekker.

Wat ik wel jammer vind is dat mijn moeder nog nooit garnalen gegeten heeft, maar als ik heel groot ben en werk heb ga ik die voor haar kopen en zelf voor haar koken.

Profesora Marianne vroeg aan mij wat het opvanghuis voor mij betekent en toen zei ik dat het voor mij een huis is waar mijn dromen uitkomen en dat alle kinderen die daar zijn mijn broertjes en zusjes zijn. En dat ik veel van hen houd, ondanks dat ze me soms boos maken en we ruzie maken.

Ik vind het heel fijn in het opvanghuis. Ik ben Kinderen van de Zon dankbaar dat zij zulk een heerlijk eten voor ons koken en ons datgene geven wat we nodig hebben en vooral dat nu mijn maag nooit meer pijn doet. Ik wil tegen jullie zeggen dat we hier heel gelukkig zijn en dank je wel aan aaaaaaalle mensen die ons helpen.

Workshop over Dankbaarheid (door Beatriz, Restaurando Esperanza)

Hoe gaat het met jullie? Hier in Arequipa gaat alles goed. Mijn naam is Beatriz en ik schrijf jullie deze brief om jullie iets te vertellen over de dansuitvoeringen die we hebben gegeven. Al vele jaren krijgen wij dankzij jullie steun danslessen in ons opvanghuis Restaurando Esperanza, waar we enorm van genieten. Ook geven Profesora Flor en Marianne ons workshops. De laatste maanden hebben we een workshop gehad over Dankbaarheid, om naast alle problemen die we hebben onszelf ook te trainen alles wat goed en mooi is in ons leven meer en beter te zien. Profesora Flor heeft ons laten zien dat dankbaarheid werkt als een vergrootglas: het vergroot de goede dingen uit. Daarnaast werd ik me door de oefeningen ervan bewust welke dingen en mensen belangrijk voor me zijn. Dankbaarheid betekent het bewust voelen van dat wat mooi, positief en fijn is in je leven en het besef dat dat iets is waar je dankbaar voor mag zijn. Na afloop van de workshop vroeg Flor ons hoe wij onze dankbaarheid zouden kunnen tonen, hoe we als dank voor al het goeds dat op ons pad komt ook iets voor een ander zouden kunnen betekenen. We besloten om een dansoptreden te gaan verzorgen in een opvanghuis voor verstandelijk beperkte kinderen en in een bejaardenhuis.



Toen ik in het opvanghuis voor verstandelijk beperkte kinderen binnenkam vond ik het heel spannend, want ik wilde deze kinderen leren kennen en met hen praten. 's Ochtends hadden we broodjes voor de kinderen gebakken en sapjes gemaakt. Ook hadden alle meisjes van ons opvanghuis een van hun lievelingsknuffels mooi ingepakt om aan een kind in dit opvanghuis te schenken. De kinderen genoten van onze dans, gingen ook zelf mee dansen in hun rolstoel, lachten en

slaakten kreten van enthousiasme. Na afloop overhandigden we hen onze knuffels en toen we afscheid namen was ik heel geëmotioneerd bij het zien van de gelukkige gezichtjes van deze kinderen. Maar ook omdat ik me realiseerde hoe dankbaar ik moet zijn dat ik wel kan lopen en kan leren en dat wij met ons bezoek een lach op het gezicht hebben gebracht van deze bijzondere kinderen.



De volgende dag gingen we naar het bejaardenhuis. Ik zat nog zo vol van ons optreden en onze ontmoeting met de meisjes van de dag ervoor, dat ik moest huilen toen ik al deze oude mensen zag zitten. We hebben een indrukwekkende tijd met deze bewoners gehad. We hadden voor allen een warme deken gemaakt, hebben met hen gedanst, getekend en geschilderd, we hebben ons levensverhaal met hen gedeeld en enkele van hen vertelden ook hun levensverhaal tegen ons en vroegen ons waarom we naar hen toe waren gekomen. Hun levensverhaal was zo triest dat ik weer moest huilen, want ik dacht dat alleen ik een moeilijk leven heb. Maar aan het einde van de dag voelde ik me heel dankbaar, dat we deze oude mensen een mooie dag hadden bezorgd. En ik begrijp nu dat niet alleen iets krijgen, maar iets aan een ander geven ook je hart vult. Onze danspresentaties en tijd samen met de kinderen en ouderen in deze opvanghuizen hebben me veel gebracht en me anders naar mijn leven doen kijken. Na mijn bezoek aan deze twee opvanghuizen dacht ik erover na hoe deze kinderen zich zouden voelen, door de lichamelijke- en geestelijk beperkingen die zij hebben. Ik plaatste me in hun schoenen en voelde me aan de ene kant erg verdrietig om alles wat deze kinderen niet hebben en niet kunnen, maar aan de andere kant heel gelukkig, omdat deze kinderen vandaag gevoeld hebben dat wij er voor hen

waren en dat we hen een fijne dag hebben bezorgd. Ik realiseerde me hoe dankbaar ik moet zijn en hoe gelukkig ik ben met datgene wat ik heb en met alles wat ik krijg. Ook ik heb een triest verleden, maar vandaag stond ik er voor het eerst bij stil hoe dankbaar ik moet zijn dat ik gezond ben en niet afhankelijk ben van iemand die mij in een rolstoel van de ene naar de andere plek moet brengen. En dat ik mijn tijd moet benutten om vooruit te komen in het leven, dat het leven waardevol is en dat ik elke kans die op mijn pad komt optimaal moet benutten. Ik neem afscheid van jullie en wens jullie en jullie familie veel zegeningen toe en hopelijk voelen jullie in deze brief ook de dankbaarheid die ik voel voor al jullie lieve steun.
Beatriz



Kerstwensen van Flor

Toen Marianne me vroeg om namens ons beiden een kerstwens voor jullie te schrijven, heb ik lang nagedacht waar ik zou beginnen met mijn kerstverhaal. Uiteindelijk denk ik dat ik mijn kerstwens het beste kan beginnen met te verwoorden waar ik een echt kerstgevoel van krijg. Daarbij denk ik aan de reactie van de familie Bellido toen zij de eerste prijs wonnen bij een verhalenwedstrijd, die we in ons opvanghuis hadden georganiseerd. De prijs bestond uit een voedselpakket, waarin voor 2 weken eten zat voor het gezin. De moeder kon niet geloven dat ze had gewonnen en begon te huilen, waarop Ruth, haar 13-jarige dochter, tegen haar zei: "Mamá, ik zei toch dat je erop moest vertrouwen dat we dit konden!" Of de dankbaarheid van de vader van Farire en Erick, twee kleintjes van 3 en 5 jaar, dat hij zijn kinderen veilig in ons opvanghuis kan achterlaten tijdens zijn werk, nadat de moeder van de kinderen hen in de steek heeft gelaten en hij alleen de verantwoordelijkheid over de kleintjes draagt.

Ook denk ik aan het geluk van Sra. Ana, de moeder van Frank en Daniel, toen ze op 50-jarige leeftijd haar de middelbare schooldiploma haalde en ik haar tijdens de diploma uitreiking hoorde zeggen dat ze het opvanghuis intens dankbaar is, omdat we haar niet alleen geholpen hebben met haar schoolwerk, maar ook met haar kinderen en met hun huiswerk, met eten en met zoveel dingen meer. Dat ze nooit haar middelbare schooldiploma had kunnen halen zonder de online lessen te kunnen volgen in ons opvanghuis en zonder het eindeloze geduld van onze leerkrachten.



Pagina's vol zou ik kunnen schrijven over de ervaringen van het team met de kinderen en gezinnen: het geluk dat ze voelen als een kind, dat niet mee kon op school, vorderingen begint te maken; hoe trots ze zijn als een bang en gesloten kind gaandeweg de tijd verandert in een open vrolijk kind dat geniet van het samenspelen met de andere kinderen. Allemaal hartverwarmende kerstgedachten, maar er zijn ook kerstgedachten die me verdrietig maken zoals mijn gesprek met een van onze jongens, Mario. Enkele dagen geleden kwam hij naar me toe met de vraag of dit jaar alle kinderen de Kerstdagen in ons opvanghuis mogen vieren, samen met het team. Ik keek hem aan en zei dat dit niet mogelijk is, omdat alle teamleden thuis een gezin hebben en dus kerstavond thuis moeten vieren. Mario antwoordde dat dit voor hem geen enkel probleem is, want dat hij dan met zijn moeder en al zijn broertjes en zusjes wel naar de profesora thuis kon komen. Ik moest lachen en vroeg hem waarom hij de kerstdagen bij het team wilde doorbrengen, waarop hij zei: "In huis vieren we nooit kerst, geen kerstavond en geen eerste kerstdag, het zijn dagen zoals elke andere dag, werkdagen". Naar aanleiding van dit gesprek vroeg ik aan verschillende kinderen en jongeren

wat zij op 24 en 25 december met kerst thuis doen. En van allen kreeg ik hetzelfde antwoord: "Deze dagen moeten we buiten op straat werken om kerstversierselen, vuurwerk of kerststallen te verkopen, het is voor ons een dag als elke willekeurige andere dag van het jaar, zonder cadeautjes en zonder kerstmaal". Toen realiseerde ik me dat de kinderen Kerstmis alleen vieren bij ons in het opvanghuis. Hier is het waar ze kerstversierselen maken en de kerstboom en de kerststal zetten, wat voor velen de eerste keer is omdat ze dit thuis nog nooit gedaan hebben. Hier in ons opvanghuis is de plek waar ze een kerstcadeautje en een kerstmaal krijgen en nog veel belangrijker, in alle rust als gezin samen kerst kunnen vieren.



Daarom is jullie steun zo belangrijk, want Kerst staat symbool voor samen zijn, familie, liefde, warmte en vrede op aarde en hoe zouden we dit vreugdevolle feest aan de kinderen kunnen bieden zonder jullie steun? Tijdens het kerstfeest delen we met de kinderen een kerstmaal dat ze thuis nooit krijgen, zingen we kerstliederen die ze thuis nooit zingen, tuigen we de kerstboom op en vertellen we hen het verhaal over de geboorte van het kindje Jezus, dingen die ze thuis nooit doen. Samen met het team maken de kinderen kerstkaarten voor jullie, versieren we alle lokalen, dekken we de tafel met een kerstkleed en eten allen tezamen, geven elkaar een kerstknuffel en ze krijgen een cadeautje. Er zijn zoveel redenen waarom ik jullie als donateurs vandaag zo graag wil bedanken, want zonder jullie zouden wij al dit moois niet kunnen beleven, laat staan het kunnen vertellen. Dankzij jullie vertrouwen in ons kunnen wij een wanhopige moeder helpen, of er gewoonweg voor haar en haar kinderen zijn. Kunnen we een kind dagelijks in ons opvanghuis liefde, veiligheid, steun, warmte en bescherming bieden; kan hij

gewoon kind zijn en hebben ook wij een lach op ons gezicht als hij 's avonds verdrietig naar huis vertrekt en de volgende dag terugkomt met een stralende lach op zijn gezichtje. En dat als er iets mis gaat en hij troost en een arm om zijn schouder zoekt, hij in de armen van een teamlid kan uithuilen.



Ik zou willen dat jullie, door het lezen van mijn kerstgedachten, voelen hoe belangrijk jullie voor ons zijn! En niet alleen voor ons als team, maar ook voor elk gezin, omdat ze bij ons een plekje hebben dat, zoals ze zelf zeggen, hun thuis is, waar ze altijd terecht kunnen en de steun krijgen die ze nodig hebben.

Zonder jullie steun zouden onze leerkrachten niet in staat zijn om over nieuwe projecten na te denken, geen nieuwe mogelijkheden kunnen creëren en zouden zij er niet voor de kinderen en moeders kunnen zijn.

Zonder jullie steun zouden de kinderen deze warme plek niet hebben waar ze eten krijgen, onderwijs, workshops; waar ze zich kunnen uitleven, kunnen spelen en kind kunnen zijn in een veilige omgeving, gelukkig kunnen zijn en waar ze worden opgevangen en begeleid door volwassenen die ze kunnen vertrouwen en waar ze een veilige band mee kunnen opbouwen.

Zonder jullie steun zou Kinderen van de Zon ons opvanghuis niet al die tijd mee hebben kunnen voortzetten en zouden we niet kunnen blijven nadenken over de toekomst van al die kinderen die onze steun zo dringend nodig hebben. En zonder jullie steun zou ik niet kunnen dromen, en mijn plannen niet met jullie kunnen delen, want alleen dankzij jullie steun worden mijn dromen werkelijkheid. Jullie zijn voor ons de kracht, de

voedingsbron, de energie die we nodig hebben om vooruit te komen en waardoor we niet alleen ons werk maar ook onszelf en onze kinderen verder kunnen ontwikkelen.

Om deze redenen heb ik deze kerstwens voor jullie geschreven, om jullie, namens de hele familie die Kinderen van de Zon heet, een familie waar jullie ook deel van uitmaken, uit de grond van ons hart te bedanken voor alles. En hoewel we niet al jullie namen of gezichten kennen, kennen we wel jullie harten en jullie liefde voor ons, wat het allerbelangrijkste is. Vanuit Arequipa en vanuit ons opvanghuis wensen wij jullie een Gelukkig Kerstfeest en veel zegeningen en voorspoed en moge het universum net zoveel liefde aan jullie teruggeven als jullie aan ons geven. Samen kunnen we doorgaan met het veranderen van niet alleen levens, maar ook met het veranderen van de wereld. Mede namen Marianne, een dikke kerstknuffel en een zonnig Nieuwjaar,

Flor.



Ik hoop intens dat deze nieuwsbrief voor u opnieuw aanleiding is om Kinderen van de Zon te steunen. Graag ontvang ik uw bijdrage op:

IBAN: NL74 INGB 0009 2334 76

Ten name van

***Stichting Kinderen van de Zon,
Land van Ravensteinstraat 31, Uden.***

Heel veel dank voor uw belangstelling en steun. Mede namens het bestuur wens ik u fijne feestdagen en een voorspoedig 2024.

Marianne Schepers-van Weert